

Arrest

nr. 58 081 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN HAEGEMAN, loco advocaat B. SOENEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 26 mei 1985 in de Siberische stad Omsk.

In augustus 2008 leerde u uw partner, G.(...) A.(...) (O.V. 6.175.357), die op dat moment reeds in België verbleef, telefonisch kennen. Uw tante en zijn tante waren burens en hadden jullie met elkaar in contact gebracht.

Op 16 november 2008 trad u met hem traditioneel in het huwelijk in Bert-Yurt.

Uw problemen begonnen toen de dag na uw huwelijk gemaskerde, gewapende mannen het huis van uw schoonouders, waar u ondertussen ook zelf was ingetrokken, binnenvielen. Ze vroegen waar uw partner was. U antwoordde dat hij er niet was, maar ze geloofden u niet en dreigden ermee u mee te nemen. Uw schoonvader verhinderde dit en de mannen verlieten het huis.

De volgende dag keerde u op aanraden van uw schoonvader terug naar uw ouderlijk huis.

Twee weken na uw terugkeer vielen gewapende, gemaskerde mannen het huis van uw ouders binnen. Ze vroegen waar uw partner was en wilden u opnieuw meenemen. Ditmaal verhinderden uw broers dit. Een van uw broers, R.(...), werd echter wel meegenomen. Hij had een litteken omdat hij zich in zijn kindertijd verbrand had. Omwille van dit litteken beschuldigden ze hem ervan banden te hebben met de rebellen en namen hem daarom mee.

Na zijn ontvoering, verliet u het ouderlijk huis en trok in bij uw tante in Atchuki, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Drie dagen na zijn ontvoering kwam uw broer terug thuis, zo vernam u telefonisch. Hij was ernstig mishandeld en werd verzorgd door een buur die dokter was. In de periode die daarop volgde, kwamen de gemaskerde mannen regelmatig terug naar uw ouderlijk huis alsook naar het huis van uw schoonouders. Zelf was u niet meer bij deze invallen aanwezig. U keerde af en toe wel nog naar het huis van uw schoonouders terug, maar bleef daar nooit lang.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 20 februari 2009. Vanuit Nazran reisde u met de trein naar Moskou, van waaruit u met een andere trein doorreisde naar Brest (in Belarus). U bereikte Brest op 23 februari 2009. In Brest nam u samen met een kennis, L.(...) genaamd, een trein naar Polen, waar u op 24 februari 2009 aankwam.

In Polen vroeg u asiel aan en verkreeg u een tijdelijke verblijfsvergunning voor 3 maanden.

U verbleef er in een appartement dat L.(...) huurde.

Op 26 april 2009 vertrok u vanuit Polen met een vrachtwagen naar België, dat u op 27 april 2009 bereikte. U overnachtte bij de persoon die u naar hier bracht. De volgende dag zette hij u af aan het station, waar u uw partner voor de eerste keer ontmoette.

Op 1 juli 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetië problemen kende met gemaskerde mannen die op zoek waren naar uw partner.

Er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u dat u sinds de dag na uw traditioneel huwelijk met G.(...) A.(...), dat u afsloot in zijn afwezigheid, in de dorpen Ordzjonikidzevskaja en Bert-Yurt geregeld werd opgezocht door gewapende mannen die op zoek waren naar uw man.

U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen waaruit blijkt dat u ook effectief in de dorpen Bert-Yurt en Ordzjonikidzevskaja in de republiek Ingoesjetië verbleef en in het dorp Bert-Yurt geregistreerd was.

Nu verklaarde u weliswaar dat u Ingoesjetië nooit verlaten had (CGVS, p. 15).

Uit uw geboorteakte, het enige document dat u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag, blijkt nochtans dat u in de stad Omsk in Siberië bent geboren.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw zus in de stad Tjumen, eveneens in Siberië, woont en dat uw broers daar ook verblijven (CGVS, p. 13).

In ditzelfde verband dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u het Commissariaat-generaal uw binnenlands Russisch paspoort niet voorlegde.

U gaf aan dat u uw binnenlands paspoort alsook uw tijdelijke verblijfsvergunning voor Polen onderweg van Polen naar België verloren was (CGVS, p. 7).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u het Commissariaat-generaal ook geen attest van verlies kon voorleggen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw geldig intern paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Aangaande dit laatste verklaarde u dat u in februari 2009 oftewel vlak voor uw definitieve vertrek uit uw land een officieel internationaal paspoort aanvraagde dat u hierop zonder problemen werd uitgereikt (CGVS, p. 7).

Het is echter weinig aannemelijk dat uw autoriteiten u, die verklaarde geregeld te zijn opgezocht door gewapende mannen onder wie politiemannen die ermee dreigden u te arresteren en mee te nemen indien uw man niet zou opdagen (CGVS, p. 10 e.v.), zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u gemakkelijk uw land kon verlaten.

Verder vertelde u dat uw broer R.(...) door gemaskerde en gewapende mannen werd meegenomen toen zij uw ouderlijke huis voor de eerste keer binnenvielen (CGVS, p. 10 en 21). Drie dagen later kwam hij terug thuis, maar hij was zo zwaar mishandeld dat hij niet meer normaal kon stappen en werd verzorgd door een buurman die dokter was (CGVS, p. 12).

U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel document aanreiken aangaande de ontvoering en mishandeling van uw broer noch aangaande de verwondingen die hij hieraan had overgehouden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts is het merkwaardig dat u het adres niet kende van uw tante, bij wie u 3 maanden verbleven hebt (CGVS, p. 12). U wist evenmin hoeveel personen binnenvielen bij de ontvoering van uw broer, hoewel u op dat moment zelf aanwezig was, alsook wie deze mannen waren (CGVS, p. 11). U kon verder niet zeggen hoeveel keer de gemaskerde mannen uw ouderlijk huis binnenvielen, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode dat u bij uw tante leefde nog regelmatig telefonisch contact had met uw moeder (CGVS, p. 12-13).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de gemaskerde mannen bij de eerste inval in uw ouderlijke huis ermee dreigden u mee te nemen, maar uiteindelijk enkel uw broer meenamen (CGVS, p. 10). U verklaarde wel dat uw broers verhinderden dat u werd meegenomen (CGVS, p. 10). Toch is het weinig aannemelijk dat uw broer omwille van een litteken wel werd meegenomen, terwijl men eigenlijk op zoek was naar uw partner en de gemaskerde mannen er voordien al mee gedreigd hadden u mee te nemen (CGVS, p. 10).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u pas meer dan een jaar na uw aankomst in België een asielaanvraag indiende.

Uw verklaring dat u eerst wilde huwen, maar dat de huwelijksprocedure lang in beslag nam omdat u hiervoor documenten uit Rusland nodig had (CGVS, p. 8-9), is geen afdoende verklaring.

Gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees om gearresteerd te worden en spoorloos te verdwijnen (CGVS, p. 15), kon immers van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk internationale bescherming zocht, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de ernst van uw vrees.

Tot slot moet vastgesteld worden dat noch uw eigen familie noch uw schoonfamilie sinds uw vertrek uit Ingoesjetië nog enige problemen heeft gekend (CGVS, p. 14).

Aangezien zowel u als uw schoonfamilie en uw eigen familie werden lastiggevalen omwille van uw partner, is het weinig aannemelijk dat de gemaskerde mannen hun activiteiten zouden staken omdat u vertrokken bent, te meer omdat u verklaarde dat uw schoonfamilie ook voor uw huwelijk al lastiggevalen werd omwille van uw partner (CGVS, p. 14). Het is bovendien maar de vraag hoe zij op de hoogte zouden zijn van uw vertrek, aangezien u voorheen al niet meer in uw ouderlijke huis of bij uw schoonouders verbleef.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder geërodeerd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw geboorteakte, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen.

Uw geboorteakte bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw partner, G.(...) A.(...) (O.V. 6.175.357), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999, de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 oktober 2010 een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“hoofdstuk 6 van de Guide des Procédures et Critères”*.

Zij laat gelden dat haar verklaringen over de huiszoekingen en de slagen die haar werden toegebracht door gemaskerde, gewapende mannen, kunnen overeenstemmen met de informatie die bekend is over Ingoesjetië en stelt dat de commissaris-generaal zelf bevestigt dat er diverse schendingen zijn, met name illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen,...

Hetgeen haar is overkomen kan volgens haar derhalve passen in de landeninformatie die bestaat over mensenrechtenschendingen in *“Tsjetsjenië (sic)”* (zie verzoekschrift, p. 10).

Zij haalt een passus aan uit de “UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié” die stelt dat er voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust, gezien het in casu gaat om illegale huiszoekingen van gemaskerde, gewapende mannen waarvan moeilijk bewijzen kunnen van bijgebracht worden.

Verder vindt zij het niet logisch dat van haar de vluchtelingenstatus niet werd erkend terwijl die van haar zoon wél werd erkend.

Als haar minderjarige zoon, aldus verzoekster, verondersteld wordt vervolgd te worden in het land van herkomst, dan is het niet ondenkbeeldig dat ook zij als moeder van een erkend vluchteling, aldaar gevaar loopt.

De bestreden beslissing getuigt volgens haar van een *“willekeur en onlogica”*.

Zij stelt dat de individuele merites in hoofde van haar zoon ver te zoeken zijn gezien hij op het Commissariaat-generaal geen verhoor heeft afgelegd; zij laat gelden dat zelfs al gaat de commissaris-generaal er vanuit dat zij oorspronkelijk geen deel uitmaakte van de vervolgingsproblematiek van haar echtgenoot, er niet aan voorbij kan gegaan worden dat zij ingevolge haar huwelijk, het gevaar loopt om vervolgd te worden.

Verzoekster meent dat het in het kader van de erkenning van de zoon als vluchteling, tegenstrijdig is om de gezinsband tussen de vader, haar echtgenoot, en zoon te aanvaarden en de huwelijksband niet.

Zij vraagt dan ook de toepassing van de eenheid van familie, *“zie in de zin van het hoofdstuk 6 van de Guide des Procédures et Critères”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen of te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, minstens om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen -terwijl zij een paar regels eerder (zie verzoekschrift, p. 12) te kennen geeft dat zij niet om de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt-.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. Aangaande de aangevoerde schending van "*hoofdstuk 6 van de Guide des Procédures et Critères*", wijst de Raad er op dat de voormelde proceduregids geen bindende rechtsregels bevat, enkel richtlijnen die kunnen gebruikt worden bij het onderzoek van asielaanvragen.

2.6. Wat de vage verwijzing betreft in het verzoekschrift "*dat de verklaringen van verzoekster kunnen overeenstemmen met de informatie die bekend is over Ingoesjetië (sic)*" (zie p. 10) en "*hetgeen de verzoekster overkomen is, past derhalve in de objectieve landeninformatie die bekend is over Tsjetsjenië (sic)*" (zie p. 10), merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen, en zeker niet de verwijzing naar landeninformatie die bestaat over mensenrechtenschendingen "*in Tsjetsjenië*".

Verzoekster is er in casu aldus niet in geslaagd de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een wezenlijk element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag.

Zo kon verzoekster vooreerst geen enkel tastbaar bewijs neerleggen waaruit blijkt dat ze effectief in de dorpen Ordzhonikidzevskaya en Bert-Yurt, gelegen in Ingoesjetië, verbleef en in dit laatste dorp geregistreerd was.

Daarentegen legde zij wel een geboorteakte neer waaruit blijkt dat zij in de stad Omsk, gelegen in Siberië, geboren is. Uit haar verklaringen blijkt verder nog dat haar zus in de stad Tjulen, gelegen in Siberië, woont en dat haar broers daar ook verblijven.

Bovendien blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal ook haar eigen binnenlands paspoort niet neerlegde omdat zij het, naar haar verklaring verloren was op de reis van Polen naar België.

Ook legde verzoekster geen internationaal paspoort neer alhoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij er twee in bezit heeft gehad; het tweede zou in Polen in beslag zijn genomen, het eerste dat oorspronkelijk verloren was, is nu in het bezit van haar tante (zie het verhoorblad van 22 september 2010, p. 7).

Zo verzoekster in de onmogelijkheid is om de invallen van de gemaskerde mannen te bewijzen, heeft zij evenwel ook geen enkel begin van bewijs bijgebracht aangaande de mishandelingen van haar broer, noch aangaande zijn verwondingen en verzorging.

Ook is het inderdaad weinig aannemelijk dat aan verzoekster die verklaarde geregeld te zijn opgezocht door gewapende mannen, waaronder politiemannen, die haar dreigden vast te nemen indien haar man niet zou opdagen, zomaar een internationaal paspoort -er werden er haar volgens haar verklaringen achtereenvolgens twee afgeleverd (zie hoger)- zou zijn afgeleverd waarmee zij makkelijk het land zou kunnen verlaten.

De bestreden beslissing heeft ook terecht opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoekster het adres niet kende van haar tante bij wie ze drie maanden verbleef. Evenmin wist verzoekster hoeveel personen binnenvielen bij de ontvoering van haar broer, hoewel ze op dat moment zelf aanwezig was.

Verzoekster kon niet zeggen hoeveel keer de gewapende mannen haar ouderlijk huis binnenvielen, hoewel ze in die periode nog regelmatig contact had met haar moeder. Ook heeft de bestreden beslissing opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de gemaskerde mannen bij de inval ermee dreigden haar mee te nemen, maar uiteindelijk enkel haar broer meenamen.

Niet onvermeld mag worden gelaten dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster pas meer dan één jaar na haar aankomst -eind april 2009- in België asiel heeft aangevraagd -in juli 2010, na de geboorte van haar zoon op 12 maart 2010-, wat afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift niet ingaat op deze motieven; deze blijven dan ook staande en worden door de Raad overgenomen.

De stelling van verzoekster dat er door de asieldiensten voorzichtig moet worden omgesprongen met de vraag naar bewijselementen in haar hoofde is, in acht genomen wat voorafgaat, niet relevant.

Verklaringen van een asielzoeker kunnen inderdaad zoals het verzoekschrift poneert, een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling doch enkel op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wat gezien de motivering in de bestreden beslissing niet het geval is.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst moeilijkheden heeft ondervonden -omwille van haar traditioneel huwelijk met G.A.-.

Trouwens ook van dit religieus huwelijk brengt zij geen bewijs bij, noch van de door haar verloofde daartoe gegeven volmacht aan "*iemand*" (zie de "verklaring" van 7 juli 2010, nr. 15).

2.7. Daar waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de bestreden beslissing getuigt van willekeur en onlogica omdat de vluchtelingenstatus van haar zoon, geboren op 12 maart 2010, erkend werd en die van haar niet, wijst verweerder er terecht op dat de commissaris-generaal aan de minderjarige zoon van verzoekster een (volg-)beslissing houdende de erkenning van de vluchtelingenstatus, heeft verstrekt, rekening houdend met de asielmotieven van de vader (G.A.).

2.8. De Raad herhaalt dat verzoekster door haar ongeloofwaardig relaas, niet aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst moeilijkheden heeft ondervonden.

Verzoekster brengt ook geen begin van bewijs bij van haar religieus huwelijk in november 2008 met G.A. waarvan de status van vluchteling in februari 2008 door België erkend werd.

Verzoekster brengt ook geen bewijs bij dat zij gehuwd is met of een feitelijk gezin vormt met G.A. sinds april 2009 of dat deze persoon de vader is van haar kind.

Dit in acht genomen kan de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van G.A. geen effect sorteren op de persoon van verzoekster. De aantijgingen van verzoekster aan het adres van de commissaris-generaal zijn onterecht.

2.9. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster. Dit ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve kan van verzoekster de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend.

In zoverre verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980 vraagt, wijst de Raad er op dat een ongeloofwaardig relaas hiervoor evenmin als basis kan dienen.

Verzoekster brengt geen andere elementen bij die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. Verzoekster brengt geen gegevens bij die dit ontkrachten.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

2.10. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 22 september 2010 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE